

trent 19,000 Rd., saa at altsaa den Besparelse, der vil kunne indvindes ved at affkaffe Udskrivningscheferne, ikke vil være stor; men saa siger jeg, naar Besparelsen ikke er større, saa er der dog nogen Betænkelse ved at røre ved en Institution, der har bestaaet en heel Deel Aar, som har viist sin Prøve, og som, det tør jeg nok sige, har constateret, at der er indført en Orden, Paalidelighed og Respekt for Forretningsførelsen, som Intet lader tilbage at ønske. Adskillige af os, der her ere tilstede, kunne vel erindre, at der i forrige Tider har været Tale om, at det ved Udskrivningen af den svære Skat, Børnepligten paalægges, — det er en af de sværeste, men ogsaa en af de ærefuldeste Skatter, der paahviler En, — just ikke altid er gaaet saa aldeles samvittighedsfuldt til, men blot Tanken herom er nu saa fuldstændig forsvunden hos Befolkningen, at ikke et Menneffe nærer den. Enhver har den Overtydning, at det gaaer til med den fuldstændigste Orden. Jeg skal gjen tage, at Grunden, hvorfor jeg har tiltraadt Fleertallets Forslag, er den, at jeg troer, at man ikke endnu ret er kommen paa det Nene med, hvorledes Forholdet kan ordnes, og at det ganske vist, hvis der ikke skeer nogen Indskrænkning i Amtmandsembederne, kunde ordnes paa den Maade, at Udskrivningschefernes Forretninger henlægges under disse, thi da vil den Amtmand, som faaer med Sessjonen at gjøre, ikke faae mere Arbejde, end han godt kan overkomme. Der vil blive omtrent 8. à 14. Dages personlig Nærværelse ved hver Sessjon, og man kan da meget godt forlange, at han selv skal være tilstede. De Bemærkninger, der nu og da ere gjorte om, at naar disse Forretninger henlægges under Amtmanden, saa vil Fuldmægtigen være den, der vil komme til at bestride Udskrivningsvæsenet, have for mig Intet at betyde, thi Amtmanden vil meget godt kunne føre den Control og det Tilsyn, der er nødvendigt, og det er naturligtvis ikke under hans Værdighed, naar det er hans Pligt. — Med Hensyn til den Lønning, der er foreslaaet i Forslaget under Nr. 4, er der Noget, der have meent, at man kunde vederlægge Udskrivningscheferne med 2,600 Rd., og Andre, der have meent, at man bør give

dem 2,800 Rd. Jeg er en af de Saa, der have stemt for 2,800 Rd. Jeg er ikke saa ganske enig med den ærede sidste Taler i, at man kan betragte disse Mænds Stilling omtrent som Contoirchefer, hvis høieste Lønning dog ikkun er 2,400 Rd. Jeg maa nemlig bede lagt Mærke til, at Udskrivningschefernes Post er en selvstændig Stilling og tillige en Post, der blandt Andet kræver en heel Deel Reiser, der ere besværlige for den Paagjældende, og dertil kommer, at den Mand, man sætter i et saadant Embede, ifølge dettes Natur i Reglen ikke kan vente at komme i nogen anden Stilling. Med Hensyn til § 3 da hører jeg ogsaa til det Fleertal, der har foreslaaet nu ikke at bestemme nogen Pension for Udskrivningscheferne. Jeg tilstaaer, at jeg ogsaa derved har nogen Betænkelse, men den er gaabenbart svunden derved, at jeg holder for, at Sagen nu snart paa en eller anden Maade maa afgjøres, saaledes at man kommer til det Resultat, at enten skal man have Udskrivningschefer eller ikke, og saa vil der vel sagtens ogsaa her i Thinget blive taget det fornødne Hensyn til Bestemmelsen af Pensionerne. Jeg hører ikke til det Mindretal, som har foreslaaet, at de to Udskrivningschefer, som sandsynligvis ville komme til at gaae af, ikke skulle have Pension. Der har, som bekjendt, tidligere været 8 Udskrivningschefer; den ene af dem er død, nemlig den Udskrivningschef, som havde Bopæl i Ringkjøbing, og da der i Fremtiden kun skal være 5 og een paa Bornholm, vil der altsaa være to — vist hvilke — der skulle gaae af. Hvad nu angaaer disse to Mænd, da holder jeg for, at det er retfærdigt, at de ikke komme til at lide derunder, at man nu ikke har kunnet bekvemme sig til at tage en bestemt, fast Beslutning med Hensyn til den hele Institution. Jeg skal derfor særlig lægge det ærede Thing paa Hjerte, at det vilde være haardt mod disse to Mænd, om de nu skulde komme til at gaae af uden Pension og være henviste til, at deres Pension skulde bestemmes af Rigsdagen, efterat de i en Række af Aar have svævet i Uvisshed, men bestandig have havt det Haab for Die: Vi ville dog engang blive fast ansatte, — et Haab, der er saa meget mere bestyrket, at det